

หน้ากาก

บทที่ 34

คำบอกเล่าของป้าไผ่และสาวใช้ทำให้สีหน้าของระรินเคร่งขรึมลง หญิงสาวผลจากคนทั้งสองขึ้นบันไดไปเกาะประตูห้องส่วนตัวของพี่ชาย เขาอึ้งนิ่งหลังขึ้นมาก่อนในขณะที่เธอเตรียมอาหารให้ลูกเมื่อครู่ก่อน ปล่อยให้หนึ่งเล่นอยู่กลางเตียงกว้างขณะที่ตัวเองนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะใกล้ๆ

“ พี่ระพาคุณทวดมาที่นี่หรือคะ ”

ชายหนุ่มหันมามอง “ ป้าไผ่บอกละซี ”

“ บอกด้วยว่าพี่ระให้เงินแล้วให้ออกไปข้างนอก ”

“ อ้าว ก็ป้าไผ่บอกว่ามีงานวัดใกล้ๆ บ้าน พี่ก็ให้เงินไปเที่ยวแล้วผิดตรงไหน ”

“ พาตัดทนายขึ้นมานี่หรือเปล่า ”

อีกฝ่ายเงยบ สีหน้าเคร่งขรึมลง ไม่มีความลึงโลดเย้ยหยัน ทำทนาย แม้กระนั้นน้องสาวก็ยังขุ่นเคือง

“ เขาเห็นนี่หรือเปล่า ” หญิงสาวตะนาฬิกาเรือนตั้งสวยหรูที่วางอยู่บนชั้นข้างหัวเตียง ถ้ามองอย่างชัดซึ้งสงสัย

นาฬิกาที่ยุพยงให้มา...

ชายหนุ่มยกไหล่ “ เห็น เขามองเหมือนกัน แต่ไม่ได้สงสัยอะไร พี่รู้ว่าเขาก็มี แต่ว่ามันเป็นคนละแบบ ทำไมละ เราก็รสนิยมเลิศหรูได้เหมือนกันนี่ ของแบบนี้ไม่ใช่จะมีขายอยู่ที่เดียวในโลก ”

ระรินหน้ามุ่ม

ชายหนุ่มนิ่งไปเป็นครู สีหน้าขรึมเมื่อนึกถึงเรื่องที่ตัดทนายโทรศัพท์มาบอก

“ เขาบอกเลิกกับแฟน แล้วจะพาพี่ไปพบนายวาทีนด้วย ”

“ แล้วไงคะ ทัดทนายเสียอนาคต เลิกกับแฟน จับพ่อใส่พานให้พี่ระฉีกเล่น ” น้ำเสียงถามเจือประชด “ พี่ระทำลงได้ยังไง เขาออกจะซื่อแล้วก็ดีกับเราขนาดนี้ ”

“ รินพูดอย่างนั้นเพราะภูติไสยโหด มีหนุ่มมากอยเอาใจก็เลยใจอ่อนละซี ”

“ ไม่เกี่ยวกันหรอกคะ รินสงสารคุณทวดต่างหาก ”

“ พี่ให้ในสิ่งที่เขาต้องการ ไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย ” เขาพูดเหมือนปลอบใจตัวเอง

“ แล้วพี่ระจะจริงจังกับเขาหรือเปล่า หรือว่าพอถึงเวลาก็ทิ้งขว้างให้เขาเจ็บ คนอ่อนไหวอย่างนั้นจะเป็นยังไงถ้าถูกพี่ระทิ้ง ”

คำถามนั้นทำให้ชายหนุ่มนิ่งอึ้ง

“ เขารักพี่ระ ช่วยพี่ระทำงาน ยอมทุกอย่างแม้แต่บอกเลิกกับจาริต แล้วยังจะทำร้ายกันลงคอ ” เธอตำหนิไม่เกรงใจ “ ถ้าแม่รู้คงไม่มีความสุขแน่ ”

พี่ชายหันหน้าหนี ซีกหน้าด้านข้างที่ระรินเห็นดูแข็งกร้าวและดื้อดึง “ รู้ได้ยังไงว่าแม่รู้สักยังไง แม่ตายไปแล้วทั้งๆ ที่ยังแข็งแรงสดใส แม่ยังไม่ควรจะตายเลย ยังจะต้องอยู่ได้อีกนาน ถ้าไม่ใช่เพราะความละโมภของพวกคนพวกนั้น ”

“ แล้วเป็นความผิดของทัดทนายตรงไหน ”

อาการนิ่ง สีหน้าดื้อดึงของพี่ชายทำให้ระรินขจัดใจ อึ้งลึกลงขึ้นมาจากที่นั่งเล่นของเล่นอยู่กลางเตียงของพี่ชาย

“ รินเกลียดพี่ระ สักวันหนึ่งรินจะพาน้องหลิวไปให้พ้นๆ ไม่ให้อยู่กับคนที่จิตใจดำมืด คิดแต่จะแก้แค้นอย่างเดียว ”

ความสับสนในอารมณ์ทำให้ชายหนุ่มลืมหันหันมาย้อนให้

“ เธอเกลียดฉันเพราะเรื่องนี้หรือว่าเรื่องอื่นกันแน่ คิดว่านายกฤษณะจะกลับมาอย่างนั้นหรือ รอไปเถอะ ไม่มีวันได้เห็นเงาฉันหรอก ”

“ พี่ระไม่ต้องมาพูด...” อีกฝ่ายกรีดเสียง สีหน้าเจ็บปวดราวถูกจี้เข้าให้ที่ผลทำให้ชายหนุ่มชะงัก ระรินน้ำตาคลอตา ปลายเสียงเจือสะอื้น “ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพราะพี่ระคนเดียว เขาไปเพราะพี่ระ... อย่างนี้แล้วยังจะกลับมาซ้ำเติมรินได้ยังไง ”

ร่างเล็กๆ อึ้งลึกลงผลจากไป รหัทนึ่งอึ้ง

ระรินยังปักใจเชื่อว่าพ่อของน้องหลิวจากไปเพราะเขา ไม่ว่าจะมีส่วนผิดหรือไม่ ชายหนุ่มล้วนไม่เคยแก้ข้อสงสัย ยอมเป็นคนผิดตึกว่าจะซุดคู้ขึ้นมาทะเลาะกันแล้วระรินต้องเจ็บปวดผิดหวัง เธอผ่านจุดแตกกร้าวมาแล้วและไม่ควรจะต้องย้อนกลับไปอีก

เขาได้แต่โกรธตัวเองไปหมดทุกเรื่อง.....

เรื่องเล่าของทัดทนายทำให้ภูติหนึ่งอึ้ง “ ทัดบอกขอเลิกกับคุณริตแล้ว แต่เขากลับนึกว่าเป็นเพราะเมษ..... ”

ญาติที่ไม่ได้ถามอะไร การเปลี่ยนแปลงของทัศนคติตั้งแต่รู้จักเธออยู่ในสายตาของเขามาตลอด เรื่องของหัวใจและความรู้สึกเป็นของแต่ละคน เขาไม่ใช่ผู้วิเศษที่จะเปลี่ยนใจเธอได้

เขารู้ว่าทัศนคติไม่เคยมีความสุขกับการอยู่กับจาริต นอกจากทรัพย์สินเงินทองแล้ว หม่อมใหญ่มหาเศรษฐีผู้หนึ่งไม่ได้ให้อะไรอื่นไม่ว่าจะเป็นความภาคภูมิใจหรือรากฐานที่อบอุ่นมั่นคงแก่หัวใจของผู้ที่เขา กำลังจะแต่งงานด้วยที่จะรักษาเธอไว้

“ รหักรู้จักคุณพ่อหรือยัง ”

หญิงสาวสั่นหน้า สีหน้าเป็นกังวลไม่น้อย

“ ทัดจะพาไปวันนี้แหละจ๊ะ ”

“ ถ้าเขาพบแล้วหนีหายไปเลยล่ะ ”

“ คงไม่...” เธอนึกถึงอ้อมแขนอบอุ่น จุมพิตหนักแน่นและคำรักที่รหักรับบอกราวกับยึดมั่นไว้เป็นที่พึ่ง ความรักคอยให้ทุกอย่างได้ เธอเชื่อเช่นนั้นจึงคิดว่ารหักรักก็คงจะเป็นเหมือนกัน

“ แล้วรีบบอกเลิกคุณนิตทำไม ทัดน่าจะลองดูท่าที่รหักรักก่อน ”

“ คุณนิตได้ฤกษ์แต่งงานแล้ว มันเร็วจนทัดไม่มีเวลา กลัวว่าเขาจะจัดการเรื่องแต่งงานไปไกล... แล้วอีกอย่างหนึ่ง.....” เธอจะอธิบายต่อได้อย่างไร เธอทำใจไม่ได้ที่หลังจากถูกคนที่เธอรักกอดจูบแล้วก็ต้องกลับมาสู้อ้อมแขนที่เจอความรักความใคร่ของคนที่กำลังคิดจะตีจาก

ญาติคิดว่าทัศนคติซื่อและตรงเกินไป น่าจะพูดว่าโง่เสียด้วยซ้ำ เขานึกเวทนาที่หญิงสาวผู้น้อยม่อซื่อและโง่ให้กับเรื่องในชีวิตและความรักมาตลอด

“ คุณนิตไม่รู้จักรหักรัสนะภู โปรตอย่าบอกให้เขา รู้ อย่าบอกเรื่องระรินกับน้องหลิวด้วย เขารู้จักแม่ลูกคุณนิต แต่ไม่รู้ว่าภูกิรู้จักด้วย ”

ชายหนุ่มพยักหน้าขมขื่น “ ทัดอย่างกังวลให้มากไปเลย ทำใจให้สบายๆ และตั้งใจให้ดีก็แล้วกัน...” เขาปลอบเธอเหมือนจะปลอบใจตัวเองไปด้วย “ แล้วทุกอย่างจะดีเอง...”

ชายหนุ่มมองหญิงสาวเดินจากไปด้วยความรู้สึกหนักหน่วง ความรักที่ทัศนคติมีต่อรหักรักนั้นช่างยิ่งใหญ่จนเธอยอมเปลี่ยนทิศทางชีวิตของตนเองอย่างแน่วแน่และเด็ดเดี่ยว ทั้งที่ไม่รู้ว่าจะมีอะไรรออยู่ข้างหน้าบ้าง เขาได้แต่ภาวนาให้เธอสมหวัง แม้ตัวเองจะรู้สึกเจ็บปวด!

พอปลีกตัวจากงานได้ชายหนุ่มก็ขับรถไปยังบ้านของแม่ลูก รวากับเสาะหาที่พึ่งทางใจ... ในครั้งแรกๆ ญาติมาด้วยความระแวงและห่วงใยเพื่อนสาวที่เขาเฝ้าหลงรักมาแต่ยังเยาว์ อยากจะสืบดูให้รู้ว่าครอบครัวนี้มีอะไรแฝงเร้นอยู่บ้าง แต่ระรินและน้องหลิวทำให้ความรู้สึกของเขาเปลี่ยนไป แม้ยังเข้าไปไม่ถึงพี่ชายเธอ แต่ระรินดูเปิดเผยจริงใจและไร้เล่ห์เหลี่ยม

“ พอน้องหลิวหายจากไม่สบายก็ช่นเลยละ ” หญิงสาวทักทายด้วยรอยยิ้มกระจ่าง เนื้อตัวมอมแมมเพราะลูกสาวดิ้นขมเค็ดตกลงมาใส่ตัวทั้งอัน “ เพื่อนรินซื้อขนมเค็ดมาเยี่ยม น้องหลิวก็เลยฉลองคนเดียวไม่ยอมให้แม่ทานด้วย ”

“ ดีแล้วนี่ครับ จะได้ไม่อ้วน ” เขาพูดยิ้มๆ

สาวใช้ยังใช้ผ้าเช็ดถูตรงนั้นตรงนี้ที่โดนหน้าเค็ดกระเด็นใส่ ส่วนแม่ตัวยุงที่ถูกมารดาเปลี่ยนเสื้อชุดใหม่ให้ วิ่งเตาะแตะจากป่าไผ่เข้ามาหา ชายหนุ่มซ่อนตัวขึ้นมาอ้อมไว้แล้วก็ต้องหัวเราะ เพราะมือเล็กๆ ป้ายครีมเข้าที่ใบหน้าและแขนเสื้อเขาโดยไม่ตั้งใจ

“ อ๊ย คุณแม่เช็ดให้แล้วนี่คะ น้องหลิวไปเอามาจากไหนอีก ” ระรินอุทาน

“ สักสัยยังหลงอยู่แถวๆ นี้แหละคะคุณ ” ป้าไผ่หันมองหา

“ ตายจริง คุณญาติทะเลาะอะไรไปด้วย ”

หญิงสาวหันไปหยิบกระดาษเช็ดหน้ามาเช็ดมือลูกในอ้อมแขนของคนตัวสูง ความใกล้ชิดที่เกิดโดยไม่ตั้งใจทำให้สีหน้าของต่างคนต่างก็เปลี่ยนไปนิดหนึ่ง เธอรับน้องหลิวออกมาพาลงส่งกระดาษนิ่มสำหรับเช็ดหน้าให้ชายหนุ่ม

“ ต้องขอโทษด้วยคะ คุณนิต ”

“ ไม่เป็นไรครับ ” เขารับกระดาษไปเช็ดแขนตัวเอง

“ ตรงนี้ยังเปื้อนอยู่คะ ” เธอชี้ที่ใบหน้าตัวเองเพื่อบอกตำแหน่งให้เขา ปรกกายตาคนที่ยืนตัวสูงอยู่ตรงหน้าดูบวบวบอ่อนโยน หลายวันที่ไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลทำให้เขาสนิทสนมพอที่จะยื่นกระดาษไปแตะหน้าเธอ

ฝ่ายนั้นหัวเราะพาลงเบี่ยงกายหนึ่งๆ “ อะไรคะ ”

“ คุณบอกว่าตรงนี้เปื้อนไงครับ ”

“ อ้าว ” เธอหัวเราะ ใบหน้าแดงระเรื่อ

พอว่างเธอก็หันมาสนใจแขนเสื้อของเขา ที่ได้ปาดเนื้อครีมทิ้งไป

แล้วครั้งหนึ่ง แต่ยั้งทิ้งคราบมันไว้บนเนื้อผ้า มือเล็กๆ ที่พยายามจะใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดรอยเปื้อนออก ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกอับอาย โใบหน้าชาวละเอียดล่อยอยู่ใกล้ๆ ชายหนุ่มลอบมองด้วยความรู้สึกพึงใจ นึกสงสัยว่าผู้หญิงสาวสวยขนาดนี้ถูกทิ้งให้อยู่กับลูกสาวเล็กๆ ตามลำพังได้อย่างไร

“หวังว่าจะซักออกนะคะ แต่ถ้าซักไม่ออกคุณญาติทอาามาที่นี่ก็แล้วกัน รินจะจัดการให้ รินมีน้ำยาดี ซักรอยเปื้อนหายทุกอย่าง”

“มาขอข่าวทานบ่อยๆ แล้วยังจะเอาเสื้อมาให้ซักด้วย แหม คุณรินเห็นผมเป็นคนยังไง”

“ เป็นเพื่อนที่น่ารักไงคะ ” พอสบตาเขา เธอก็ต้องหลบซ่อนความขวยเขินไว้ในสีหน้าที่เรื่อขึ้นอย่างบังคับไม่ได้ เธอถอยห่างออกไป

“ คุณรินมีเพื่อนแยะไหม ”

“ ไม่แยะค่ะ ”

“ ทำไมล่ะครับ ”

แต่ก่อนเขาไม่เคยจะกล้าตั้งคำถาม แต่ความใกล้ชิดและสนใจในตัวเธอทำให้เขาเริ่มจะอยากรู้ ะรินเองก็คล้ายจะยอมรับไม่ตรี ดังนั้นอะไรที่ตอบได้เธอก็ตอบออกมา ไม่พยายามที่จะปิดกั้นไว้อีก

“ พ่อน้องหลิวเขาซี้หึงแล้วก็คับแค้นมากค่ะ ” เธอเล่าเศร้าๆ “ รินยอมทิ้งเพื่อนๆ หหมดเลย พอเกิดเรื่องกับเขารินถึงได้ไม่มีใครเหลือนอกจากพี่ระคนเดียว ”

“ เกิดเรื่องอะไร บอกได้ไหมครับ ”

หญิงสาวก้มหน้าทอดตามองพื้นห้องหนึ่งไปเป็นครู่

“ รินท้อง... เขาทะเลาะกับพี่ระ...” เธอกลักริ้นน้ำลายเพื่อให้ลำคอหายตีบตัน “ แล้วก็หายตัวไปเลย...”

ชายหนุ่มมองใบหน้าอ่อนที่บอกความกระทบทกระเทือนใจด้วยความเห็นใจ เอื้อมมือไปแตะแขนเธออย่างปลอบ

“ รินพยายามตามหา แต่พี่ระไม่สนใจเลย พุดแต่ว่า... ปล่อยมันไปเถอะ ใ้ลูกหมาชาติชั่ว ถ้าเห็นมันก็จะฆ่ามันเสีย...” เสียงเธอขาดหาย “ พี่ระโกรธจนขาดเหตุผล ไม่คิดบ้างว่าน้องหลิวควรจะมีพ่อ...”

“ แล้วคุณรินหาเขาไม่พบหรือ ”

“ ไม่พบค่ะ รินพยายามแล้ว แต่ผู้หญิงแพ่ท้องตัวคนเดียวจะทำอะไรได้นักหนา รินคิดว่าตอนนั้นถ้าพี่ระไม่โกรธจนทะเลาะกันรุนแรงขนาดนั้น... ถ้าเขามีใจที่จะช่วยรินตามหา... ป่านนี้...” เสียงเธอขาดหายไปเฉยๆ

“ คุณรินคิดว่าเป็นความผิดของคุณระหรือครับ ”

อีกฝ่ายสั่นหน้า “ เขาเป็นเพื่อนกัน ถ้าพี่ระ พยายามสักนิดก็จะต้องตามกันเจอ ” เธอพูด “ แต่พี่ระก็มีสิทธิ์จะโกรธ เพราะว่าเขาห้ามแล้วแต่รินไม่ฟัง... พี่ระเป็นเหมือนพ่อคนที่สองมาตั้งแต่รินยังเล็ก.....และตอนนั้นแม่ก็เพิ่งตายไม่นาน เขาโทษตัวเองที่แม่ตายอยู่แล้ว พอมาเจอเรื่องรินเขาก็เลยยิ่งเสียสติไปกันใหญ่ ”

“ คุณระโทษตัวเองที่แม่ตายได้ยังไง ”

“ เขาโทษตัวเองที่เป็นคนขับรถพาแม่ไป...” เธอหยุดเมื่อรู้ตัวว่ากำลังจะเล่าถึงสิ่งที่ทำให้รันทบตาหมางใจตัดทหายออกมา ปรกกายตาสับสนไม่พ้นความสังเกตของญาติทไปได้ เขาคิดว่าเธอสะเทือนใจกับการสูญเสียครั้งนั้นจนพูดออกมาไม่ได้ จึงได้แต่มองเธออย่างเวทนา

“ ถ้าไม่อยากเล่าก็ไม่เป็นไรครับ ”

“ เกิดอุบัติเหตุขึ้นค่ะ พี่ระแทบจะคลั่ง โทษตัวเองที่เห็นดีเห็นงามขับรถพาแม่ไปที่บ้านนั้น... แล้ว...” เธอหยุดพูดอีก

“ ไม่ต้องเล่าก็ได้ครับ ”

“ รินขอโทษด้วยค่ะ...”

ชายหนุ่มยิ้มอย่างปลอบ คิดว่าหลังจากตัดทหายพารหัทไปพบพ่อเธอแล้วเขาคงไม่ต้องเก็บปากเก็บคำเรื่องารู้ที่อยู่แล้วอีกต่อไป..... ความจริงตัดทหายอาจจะตัดสินใจเพื่อเขาและระรินด้วยก็เป็นได้ เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องปิดบังอำพรางหรือโกหกระรินเพื่อเธออีก

“ ถึงยังไงก็คงจะไม่ใช้ความผิดของคุณระคนเดียว พ่อน้องหลิวรู้จักบ้านริน ถ้าเขาดีจริงเขาจะต้องเป็นฝ่ายมาหา ก็ลูกของเขาทั้งคน ”

“ เขาอาจจะกลัวพี่ระจนไม่กล้ามาก็ได้นะคะ ”

“ คุณระไม่ใช่ว่าจะเฝ้ารินอยู่ทั้งวันทั้งคืนที่ไหน ผมเองมาหาคุณบ่อยๆ พบเขาแค่ไม่กี่ครั้ง ” เขาดึงตัวรอยยิ้มอบอุ่น

อีกฝ่ายถอนใจ “ รินคิดว่ากฤษณะอาจจะมีความจำเป็น ยังไงๆ เขาจะต้องกลับมา ไม่ใช่ปีนี้ก็ปีหน้า และรินก็ตั้งใจว่าจะรอ ”

ปรกกายตาที่แสดงความตั้งใจจริงของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มต้องลอบถอนใจ.....